

VENDIM
Nr. 34, datë 12.7.2013

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar i	Gjykatës Kushtetuese
Vladimir Kristo	anëtar i	“ “
Vitore Tusha	anëtare e	“ “
Altina Xhoxhaj	anëtare e	“ “
Fatmir Hoxha	anëtar i	“ “
Gani Dizdari	anëtar i	“ “
Besnik Imeraj	anëtar i	“ “
Fatos Lulo	anëtar i	“ “
Sokol Berberi	anëtar i	“ “

me sekretare Blerina Basha, në datën 28.5.2013 mori në shqyrtim në seancë gjyqësore mbi bazë dokumentesh, çështjen me nr. 13 Akti, që i përket:

KËRKUESE: Shpresa Lakuriqi.

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Parashqevi Themeli, Elisabeta Lakuriqi, Marjeta Zografi.

OBJEKTI: Shfuqizimi, si të papajtueshme me Kushtetutën, i vendimeve nr. 2133, datë 24.10.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, dhe nr. 1537, datë 28.6.2011 të Gjykatës së Apelit Tiranë; pezullimi i zbatimit të vendimit nr. 7188, datë 4.10.2010 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, ndryshuar me vendimin nr. 1537, datë 28.6.2011 të Gjykatës së Apelit Tiranë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131/f, dhe 134/1/g të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë dhe neni 6 i Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes, Sokol Berberi, shqyrtoi dokumentet e paraqitura dhe pasi bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Kërkuesja është bashkëpronare, me 1/4 pjesë, e një ndërtese dhe trualli prej 133.5 m², të ndodhur në Tiranë. Subjektet e interesuara janë bashkëpronarë, me 3/4 pjesë, mbi të njëjtin truall dhe ndërtesë.

2. Pas përfundimit të gjykimit të fazës së parë të pjesëtimit, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka vendosur lejin e pjesëtimit dhe ka përcaktuar pjesët ideale që u takojnë kërkueses dhe subjekteve të interesuara. Gjykata caktoi një eksperte për vlerësimin e sendeve që do t'i nënshtroheshin pjesëtimit dhe përcaktimin e mundësisë së ndarjes në natyrë të tyre.

3. Me vendimin nr. 7188, datë 4.10.2010, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka pranuar padinë për fazën e dytë të pjesëtimit dhe ka vendosur pjesëtimin e pasurisë së paluajtshme, truall me sipërfaqe 133.5 m² dhe shtëpi e ndërtuar mbi truall me sipërfaqe 66.25 m², duke e lënë në pronësi të kërkueses dhe duke përcaktuar detyrimin e kësaj të fundit t'u paguajë subjekteve të interesuara kundërvlerën e pjesëve takuese të tyre.

4. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 1537, datë 28.6.2011, ka ndryshuar vendimin e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë dhe ka vendosur ndarjen në natyrë të truallit dhe shtëpisë ndërmjet kërkueses dhe subjekteve të interesuara.

5. Kërkuesja ka bërë kërkesë për pezullimin e ekzekutimit të vendimit nr. 1537, datë 28.6.2011,

në Gjykatën e Lartë, e cila është pranuar.

6. Në vijim, kërkuësja ka ushtruar rekurs ndaj vendimit nr. 1537, datë 28.6.2011 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vendosur, në dhomë këshillimi, mospranimin e rekursit.

7. Kërkuësja i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata), duke pretenduar se ndaj saj është zhvilluar një proces i parregullt ligjor, për shkak se:

7.1 Vendimi i Gjykatës së Apelit Tiranë është rezultat i një gjykimi jo të drejtë, pasi ndarja në natyrë nuk plotëson standardet më minimale të banimit dhe nuk është funksionale. Sipas kësaj ndarjeje kërkuëses dhe 2 fëmijëve të saj të rritur u takon vetëm një dhomë, e cila nuk është funksionale pasi duhet hapur derë dhe duhen bërë punime të tjera (elektrike, hidraulike etj);

7.2 Në kushtet kur nuk ka një vendim unifikues të Gjykatës së Lartë për pjesëtimin e pasurisë, zgjidhja që ka dhënë gjykata e apelit është e ndryshme nga zgjidhja e dhënë nga gjykatat e tjera të shkallës së parë në situata identike;

7.3 Gjykata e Apelit Tiranë ka interpretuar gabim ligjin material sipas të cilit shtëpia e banimit i jepet bashkëpronarit që ka nevojë ose banon në atë shtëpi (neni 207 i Kodit Civil). Kërkuësja dhe fëmijët e saj banojnë në shtëpinë në fjalë, ndërsa subjektet e interesuara banojnë në shtëpi të tjera;

7.4 Gjykata e Apelit Tiranë ka cenuar barazinë e armëve, pasi nuk ka pranuar kërkesën për të thirrur një ekspert të paanshëm për të dhënë mendim për sipërfaqen dhe mundësinë e ndarjes apo jo në natyrë;

7.5 Megjithëse në rekurs ishin paraqitur shkaqe ligjore dhe kushtetuese, Gjykata e Lartë nuk e kaloi çështjen për shqyrtim dhe nuk i dha përgjigje problemeve të ngritura në rekurs, megjithëse vetë kjo gjykatë e kishte pezulluar më parë ekzekutimin e vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë. Sipas kërkuëses, vendimi i Gjykatës së Lartë për mospranimin e rekursit, është i paarsyetuar.

8. Subjektet e interesuara kanë paraqitur me shkrim prapësimet si vijon:

8.1 Pretendimi i kërkuëses, se nuk ka vendim unifikues të Gjykatës së Lartë për pjesëtim pasuror, nuk përbën shkak për gjykimin kushtetues dhe nuk rezulton në mungesën e një procesi të rregullt ligjor;

8.2 Eksperti i kërkuar nga kërkuësja nuk ka qenë i caktuar nga gjykata dhe mendimi i tij nuk ka cilësinë e provës;

8.3 Gjykimi në Gjykatën e Apelit Tiranë dhe ai në Gjykatën e Lartë janë zhvilluar në respektim të nenit 42 të Kushtetutës, të së drejtës së bashkëpronësisë dhe normave procedurale civile.

II

Vlerësimi i Gjykatës

A) Për pezullimin e zbatimit të vendimit gjyqësor

9. Gjykata mori paraprakisht në shqyrtim kërkesën për pezullimin e zbatimit të vendimit nr. 7188, datë 4.10.2010 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, ndryshuar me vendimin nr. 1537, datë 28.6.2011 të Gjykatës së Apelit Tiranë. Në mbështetje të nenit 45 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, Gjykata i vlerësoi të pabazuara argumentet e parashtruara nga kërkuësja për cenimin e interesave të saj nga zbatimi i menjëhershëm i vendimit të mësipërm gjyqësor dhe, për rrjedhojë, vendosi rrëzimin e kërkesës.

B) Për pretendimin e cenimit të barazisë së armëve

10. Pretendimin për cenimin e barazisë së armëve kërkuësja e ka mbështetur në mospranimin nga ana e Gjykatës së Apelit Tiranë të kërkesës së saj për të thirrur një ekspert të paanshëm, i cili do të jepte mendim për sipërfaqen dhe mundësinë e ndarjes apo jo në natyrë të saj.

11. Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se barazia e armëve është një aspekt i rëndësishëm i konceptit të procesit të rregullt ligjor në kuptimin kushtetues. Ky parim nënkupton që secilës palë në proces t’i jepet një mundësi e arsyeshme për të paraqitur çështjen e vet (ku përfshihet edhe paraqitja e provave nga ana e saj), në kushte që nuk e vendosin atë në një disavantazh të dukshëm në raport me palën tjetër. Parimi i kontradiktoritetit, i parë në këndvështrimin e barazisë së armëve në procesin civil, u garanton të dyja palëve të njëjtat mundësi, për të shpalosur provat dhe argumentet e tyre

(shih vendimet nr. 34, datë 25.7.2011 dhe nr. 23, datë 8.6.2007 të Gjykatës Kushtetuese). Gjykata ka pranuar në mënyrë të vazhdueshme se mënyra e vlerësimit të provave është atribut i gjykatave të zakonshme që zgjidhin çështjen konkrete dhe nuk i nënshtrohet kontrollit të saj kushtetues. Ajo ka theksuar se kërkesa për marrje provash jo domosdoshmërisht duhet të pranohet nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm dhe se vlerësimi i tyre është kompetencë e këtyre gjykatave (shih vendimet nr. 47, datë 7.11.2011 dhe nr. 37, datë 19.9.2011 të Gjykatës Kushtetuese).

12. Duke iu kthyer rastit konkret, Gjykata konstaton se akti i ekspertimit i datës 7.4.2010 është kryer nga ekspertja e caktuar nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë. Kjo e fundit i ka dhënë ekspertës si detyrë, ndërmjet të tjerash, të përcaktojë nëse është e mundur ndarja në natyrë e pasurisë dhe ekspertja ka paraqitur në akt-ekspertim dy variante të ndarjes në natyrë, sipas kushteve të përcaktuara në pyetjet e gjykatës (f. 13-19 të akt-ekspertimit). Në referim të parashikimeve të Kodit Civil (KC), Kodit të Procedurës Civile (KPC) dhe vendimeve unifikuese të Gjykatës së Lartë, ekspertja ka dhënë mendim se prona mund të ndahet në natyrë, duke pasur parasysh respektimin e disa kriterëve, që janë: a) moscenimi i qëllimit përkatës të pronës; b) moscenimi i konstruksionit dhe qëndrueshmërisë së godinës; si dhe c) moscenimi i pronave kufitare apo krijimi i servituteve të reja. Në vijim, ajo ka paraqitur dy variante të mundshme të ndarjes në natyrë, pasi ka vlerësuar se të dyja këto variante përmbushin kriteret e përcaktuara më sipër dhe respektojnë funksionalitetin e pronës. Pjesa e kërkuësës dhe e secilës nga subjektet e interesuara është vlerësuar nga ekspertja në shumën 2 428 000 lekë. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, bazuar në projektin e pjesëtimit, në nenin 207 të KC-së, si dhe në vlerësimet e ekspertës të pasqyruara në aktin e ekspertimit, ka vendosur pjesëtimin e pasurisë së paluajtshme, duke e lënë në pronësi të kërkuësës dhe duke detyruar këtë të fundit t'u paguajë subjekteve të interesuara kundërvlerën e pjesëve takuese të tyre.

13. Për të bindur Gjykatën e Apelit Tiranë për nevojën e thirrjes së një eksperti tjetër, kërkuësja ka paraqitur mendimin teknik të një eksperti tjetër, i cili kishte konkluduar se “ndarja teknike funksionale në dy pjesë...nuk mund të realizohet”. Gjykata e Apelit Tiranë nuk e ka quajtur të domosdoshme marrjen e një eksperti tjetër të kërkuar nga kërkuësja, dhe ka çmuar të zgjidhë mosmarrëveshjen duke zbatuar variantin e dytë të ndarjes në natyrë, të paraqitur nga ekspertja e caktuar nga gjykata, pasi kështu, sipas saj, secila palë përmbush interesat e veta ekonomike dhe realizohet drejtësia sociale.

14. Gjykata, duke iu referuar jurisprudencës së saj të cituar më sipër, thekson se barazia e armëve nuk nënkupton që gjykata duhet të pranojë çdo kërkesë apo provë të paraqitur nga pala. Në rastin konkret Gjykata vlerëson se mospranimi, nga ana e Gjykatës së Apelit, i kërkesës për kryerjen e një akt-ekspertimi tjetër, nga një ekspert i caktuar nga kërkuësja, nuk ka cenuar parimin e barazisë së armëve gjatë procesit gjyqësor. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkuësës në këtë drejtim është i pabazuar.

C) Për pretendimet e tjera

15. Kërkuësja ka pretenduar, ndër të tjera, se vendimi i Gjykatës së Apelit Tiranë është rezultat i një gjykimi jo të drejtë, pasi ndarja në natyrë nuk plotëson standardet më minimale të banimit dhe zgjidhja që ka dhënë kjo gjykatë është e ndryshme nga zgjidhja e dhënë nga gjykatat e tjera në situata identike. Sipas kërkuësës, Gjykata e Apelit Tiranë ka interpretuar gabim ligjin material sipas të cilit shtëpia e banimit duhej t'i jepej kërkuësës, e cila banon në atë shtëpi.

16. Në vlerësimin e Gjykatës, këto pretendime të kërkuësës kanë të bëjnë në thelb me vlerësimin e provave, mënyrën e interpretimit të fakteve dhe zbatimin e ligjit nga ana e Gjykatës së Apelit Tiranë. Gjykata ka ritheksuar vazhdimisht qëndrimin e saj të konsoliduar se mënyra e vlerësimit të provave dhe mënyra e zbatimit të ligjit material është, si rregull, atribut i gjykatave të zakonshme, pra bëhet nga gjykatat e zakonshme, kurse detyra e Gjykatës Kushtetuese është që të sigurojë nëse procesi në tërësinë e tij, përfshirë edhe mënyrën në të cilën janë marrë provat, ka qenë i rregullt. Roli i Gjykatës nuk është të rivlerësojë faktet, zbatimin e ligjit material, apo zgjidhjen e dhënë nga gjykatat e zakonshme, pasi një gjë e tillë do ta kthente atë në një instancë të katërt (shih vendimet nr. 1, datë 20.1.2012; nr. 23, datë 17.5.2011 dhe nr. 106, datë 1.8.2001 të Gjykatës Kushtetuese). Kontrolli kushtetues që kjo Gjykatë ushtron ndaj vendimeve gjyqësore është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes së të drejtave kushtetuese të individit për një proces të rregullt ligjor. Problemet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit për zgjidhjen e çështjeve konkrete nuk përbëjnë juridiksion kushtetues, nëse ato nuk shoqërohen me

cenimin e këtyre të drejtave (*shih vendimet nr. 31, datë 5.7.2011 dhe nr. 22, datë 22.7.2009 të Gjykatës Kushtetuese*). Për këto arsye, Gjykata vlerëson se pretendimet e kërkuases, të parashtruara në pikën 15 më sipër, janë haptazi të pabazuara.

17. Kërkuësja ka pretenduar, gjithashtu, se megjithëse në rekurs ishin paraqitur shkaqe ligjore dhe kushtetuese, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë nuk e kaloi çështjen për shqyrtim dhe nuk i dha përgjigje problemeve të ngritura në rekurs. Sipas saj, për këto shkaqe, vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, për mospranimin e rekursit, është i paarsyetuar.

18. Gjykata është shprehur dhe herë të tjera për rolin që ka dhoma e këshillimit, duke vlerësuar se sikundër për pranimin ashtu edhe për mospranimin e rekursit, dhoma e këshillimit, nëpërmjet arsytimit të vendimeve të saj, luan rolin e një filtri të kërkesave që i drejtohen Gjykatës së Lartë. Veprimtaria seleksionuese e dhomës së këshillimit është një veprimtari e domosdoshme në funksion të aksesit në gjykatë vetëm të atyre çështjeve që i parashikon ligji, duke lënë jashtë përzgjedhjes kërkesat e paarsyeshme dhe haptazi të pambështetura në ligj (*shih vendimin nr. 4, datë 25.2.2009 të Gjykatës Kushtetuese*). Sipas këtyre standardeve, kur kërkesat e ligjit për kalimin në seancë nuk janë plotësuar, vendoset për mospranimin e kërkesës dhe ky lloj shqyrtimi paraparak vlerësues është kompetencë vetëm e trupës së gjyqtarëve të Gjykatës së Lartë, në dhomë këshillimi, dhe nuk mund të bëhet pjesë e kontrollit kushtetues që zhvillon Gjykata.

19. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka nënvizuar se arsyetimi i kufizuar i vendimit të marrë në dhomën e këshillimit nuk përbën proces të parregullt ligjor dhe nuk paraqet ndonjë mangësi në këtë drejtim. Kjo formë arsyetimi është tashmë e konsoliduar në praktikën e Gjykatës së Lartë, përderisa shpreh në thelb shkaqet e mospranimit të rekursit, nga ana e kolegjeve të saj, gjatë shqyrtimit të tij paraparak në dhomën e këshillimit (*shih vendimet nr. 108, datë 3.10.2012 dhe nr. 17, datë 17.5.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

20. Nisur nga sa më sipër, në rastin konkret, forma e kufizuar e arsytimit, e vendimit të mospranimit të rekursit, nuk cenon standardin e arsytimit të vendimit, në kuadrin e të drejtës për një proces të rregullt ligjor, ndaj edhe pretendimi i kërkuases, në këtë aspekt, është haptazi i pambështetur.

21. Si përfundim, në çështjen objekt shqyrtimi, Gjykata vlerëson se pretendimet e ngritura nga kërkuësja në drejtim të cenimit të së drejtës për një procesi të rregullt ligjor, të parashikuara në nenin 42 të Kushtetutës, nuk janë të bazuara.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131/f dhe 134/1, shkronja “g” të Kushtetutës, si dhe të nenit 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.
- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Fatmir Hoxha, Altina Xhoxhaj, Vitore Tusha, Sokol Berberi, Fatos Lulo, Besnik Imeraj.

Anëtarë kundër: Bashkim Dedja (kryetar), Vladimir Kristo, Gani Dizdari.

MENDIM PAKICE

Jemi kundër vendimit të shumicës për arsyet e mëposhtme:

1. Kërkuesja, Shpresa Lakuriqi, ka kërkuar nga kjo Gjykatë shfuqizimin, si të papajtueshëm me Kushtetutën, të vendimit nr. 1537, datë 28.6.2011 të Gjykatës së Apelit Tiranë, si dhe të vendimit nr. 2133, datë 24.10.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

2. Në thelb kërkuesja ka pretenduar se vendimi i sipërpërmendur i Gjykatës së Apelit Tiranë, duke ndryshuar një vendim të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, të dhënë në favor të saj, me objekt pjesëtim i pasurisë së paluajtshme, dhe duke bërë ndarjen në natyrë të truallit dhe shtëpisë, ndonëse ka zgjedhur një nga dy variantet e mundshme ligjore të përcaktuara dhe në mendimin e ekspertit, ka marrë një vendim të padrejtë për shkak të pamundësisë së ndarjes në natyrë të pasurisë objekt konflikti. Sipas kërkueses, ndarja në natyrë e pasurisë, e konsideruar, sipas saj, me të drejtë, si e papranueshme nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, jo vetëm nuk është funksionale, por nuk plotëson as standardet më minimale të banimit.

3. Kërkuesja ka pretenduar, gjithashtu, se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi), duke mos vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë gjyqësore, i ka mohuar të drejtën e aksesit, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës. Për më tepër, sipas kërkueses, vendimi i Kolegjit në fjalë nuk plotëson as standardet minimale të arsyetimit të vendimit, përderisa nuk i ka dhënë përgjigje pretendimeve me natyrë ligjore dhe kushtetuese.

4. Mendojmë se pretendimi i fundit i kërkueses është i drejtë dhe i bazuar dhe, si i tillë, duhej pranuar, duke u vendosur shfuqizimi, si i papajtueshëm me Kushtetutën, i vendimit nr. 2133, datë 24.10.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi).

5. Sipas këndvështrimit tonë, në një shtet të së drejtës, gjykatat e juridiksionit të zakonshëm duhet të jenë aktive për t'i zgjidhur drejt konfliktet, sepse jo gjithmonë zgjidhjet ligjore janë detyrimisht edhe të drejta. Në këtë drejtim, mendojmë se roli i Gjykatës së Lartë, si gjykatë e ligjit, është i pazëvendësueshëm. Ajo i ka të gjitha mjetet dhe kompetencat për ta bërë vetë këtë rol aktiv, që shkon përtej ligjit dhe synon të drejtën, duke ndikuar efektivisht edhe në vendimmarrjen e gjykatave të shkallëve më të ulëta. Kemi parasysh këtu, veç të tjerave, edhe të drejtën e Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë për të marrë vendime për njësimin ose ndryshimin e praktikës gjyqësore.

6. Çështja, objekt shqyrtimi, paraqet veçori të kësaj natyre pikërisht për faktin se në dy mundësitë e ofruara nga ligjvënësi për zgjidhjen e konflikteve që lidhen me pjesëtimin e pasurive të paluajtshme, që janë ndarja e saj me “ligj” dhe ndarja në natyrë, gjykatës i duhet të zgjedhë atë që paraqitet më e drejtë dhe që përmbush në mënyrë të kënaqshme interesat e palëve.

7. Në këtë çështje, dy gjykata të niveleve të ndryshme, ajo e shkallës së parë dhe ajo e apelit, i kanë dhënë përgjigje diametralisht të kundërta zgjidhjes së këtij konflikti. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë duke pranuar padinë, ka vendosur t'ia lërë pasurinë (truall plus shtëpi banimi) në pronësi kërkueses, dhe detyrimin e saj që t'u paguajë subjekteve të interesuara, bashkëpronarë, kundërvlerën në lekë të pjesëve takuese. Ndërsa Gjykata e Apelit ka ndryshuar këtë vendim duke gjykuar si më të përshtatshme ndarjen në natyrë të pasurisë. Ndonëse të dy vendimet nga pikëpamja formale juridike janë të ligjshme, vetëm një prej tyre është dhe duhet të jetë i drejtë. Për zgjidhjen e këtij problemi kërkuesja i është drejtuar Gjykatës së Lartë, duke kërkuar prej saj, si gjykatë më e lartë, të bëjë rolin e “arbitrit” për një gjykim të padrejtë që ka bërë Gjykata e Apelit Tiranë, e cila, sipas saj, ndër të tjera, jo vetëm ka interpretuar gabim ligjin material por ka cenuar dhe standardin kushtetues të barazisë së armëve. Këtyre pretendimeve Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, ndonëse më parë kishte vendosur pezullimin e ekzekutimit të vendimit, i përgjigjet me një vendim standard formal mospranimi të rekursit, i cili nuk përmban asnjë arsyetim jo vetëm për të kuptuar shkaqet e këtij qëndrimi por edhe për ta përligjur vendimmarrjen e tij. Arsyetimi i vendimit (qoftë edhe me një argumentim të shkurtuar të pretendimeve) është detyrim kushtetues që buron nga neni 142/1 i Kushtetutës dhe kodet procedurale.

8. Jemi të mendimit që shumica, në vend që t'i kërkojë Gjykatës së Lartë shpjegime lidhur me qëndrimin e saj, duke vendosur shfuqizimin e vendimit të Kolegjit të kësaj gjykate dhe detyrimin për të arsyetuar vendimin e marrë, përpiqet ta bëjë vetë një gjë të tillë. Duke vepruar në këtë mënyrë, ajo

(shumica) del nga natyra e gjykimit kushtetues dhe merr atributet e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, në rastin konkret të Gjykatës së Lartë; mjafton t'i hedhësh një vështrim paragrafëve 12 dhe 13 të vendimit në të cilët shumica përpqet të argumentojë drejtësinë e vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë (!) (gjë që duhet ta bënte Gjykata e Lartë), për të arritur në përfundimin e mësipërm.

Këto janë arsytet përse ndajmë mendim të kundërt me shumicën. Shfuqizimi i vendimit në fjalë të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si i paarsyetuar, jo vetëm do të korrigjonte një vendim dhe praktikë të gabuar, tashmë të përsëritur të kolegjeve të kësaj gjykate (Gjykatës së Lartë) në vendimmarrje të kësaj natyre por, ç'ka është më e rëndësishme, do të realizonte efektivisht të drejtën kushtetuese të kërkueses për të pasur një ankim substancial në një gjykatë më të lartë, në kuptim të nenit 43 të Kushtetutës.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Gani Dizdari, Vladimir Kristo.